

Efter 2. pkt. kan selskabet dog uanset en indsigelse udbetale indtil en tredjedel af forsikringssummen til den begunstigede og, hvis den begunstigede sørger for forsikringstagerens begravelse, et passende beløb til afholdelse af udgifterne herved. I modsætning til den gældende bestemmelse foreslås det, at beløbet til dækning af begravelsesomkostninger kan udbetales ved siden af den tredjedel, der kan udbetales.

Udløber fristen i stk. 4, uden at der er anlagt retssag, kan selskabet udbetale den resterende del af forsikringssummen umiddelbart til den begunstigede.

Efter stk. 4 skal en sag efter stk. 1 anlægges af ægtefællen eller en livsarving mod den begunstigede inden 1 år efter, at forsikringstageren er afgået ved døden. Fristen løber uafhængigt af, hvornår underretningen efter § 102, stk. 3, er sket.

Det følger af dødsboskiftelovens § 89, stk. 1, nr. 4, jf. § 101, stk. 1, at sagen skal anlægges ved skifteretten, der træffer afgørelse ved dom. Et krav om regulering efter stk. 1 kan først fremsættes, når forsikringstageren er afgået ved døden.

Det er som udgangspunkt uden betydning for den begunstiges tilbagebetalingspligt, om forsikringssummen allerede er forbrugt på det tidspunkt, hvor kravet om regulering fremsættes. Ved afgørelsen af, hvor stort et beløb der skal betales til ægtefællen og/eller livsarvingerne, kan det imidlertid efter omstændighederne indgå i vurderingen, hvad den begunstigede har brugt pengene til. Er en beskeden forsikringssum f.eks. indgået i et løbende rimeligt forbrug, og fremsættes kravet om regulering først tæt på søgsmålsfristens udløb, kan det være et moment, der taler for, at ægtefællen eller livsarvingen alene skal have tillagt et mindre beløb ved en regulering i medfør af § 104.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3. og 2.3.

Til nr. 4 (§ 105)

§ 105 svarer med sproglige moderniseringer til den gældende § 105, stk. 1-4.

Reglen om, hvad der skal forstås ved »nærmeste pårørende«, jf. den gældende § 105, stk. 5, foreslås udskilt i en selvstændig bestemmelse, fordi bestemmelsen foreslås udvidet til også at omfatte visse ugifte samlevende. Der henvises til § 1, nr. 5 (forslaget til § 105 a) og bemærkningerne hertil.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.4. og 2.3.

Til nr. 5 (§ 105 a og § 105 b)

Til § 105 a

Stk. 1 viderefører den gældende § 105, stk. 5, og fastlægger, hvad der skal forstås ved nærmeste pårørende. Som noget nyt foreslås det, at samlevere bliver omfattet af begrebet »nærmeste pårørende«, og at samleveren i rækkefølgen sidestilles med ægtefællen. Der er alene tale om en fortolkningsregel, og andet kan derfor fremgå af omstændighederne.

Stk. 2 fastlægger, hvornår en samlever bliver omfattet af stk. 1. Den pågældende skal have levet sammen med forsikringstageren på fælles bopæl og enten vente, have eller have haft et barn sammen med forsikringstageren (nr. 1), eller have levet sammen med forsikringstageren i et ægteskabslignende forhold på den fælles bopæl i de sidste 2 år før dødsfaldet (nr. 2). Om baggrunden for denne afgrænsning henvises til pkt. 2.2.4. og 2.3.

Det skal dokumenteres over for forsikrings-selskabet, at samleveren opfylder betingelserne for at blive anset for omfattet af begrebet »nærmeste pårørende«. Dette kan f.eks. ske ved fremlæggelse af folkeregisterattest eller fødselsattest for et fællesbarn.

I de tilfælde, hvor forsikringstageren efterlader sig en ægtefælle, men hvor samlivet mellem dem varigt er afbrudt, uden at der foreligger separation eller skilsmisse, og hvor der i stedet er en samlever, bør udgangspunktet være, at forsikringssummen tilkommer samleveren, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

Stk. 3 fastslår, at en fælles bopæl som nævnt i stk. 2, nr. 1, ikke anses for ophørt ved midlertidigt ophold i en anden bolig eller ved ophold i institution. Samlivet anses således ikke for ophørt, fordi de samlevende rejser på ferie hver for sig, eller hvis den ene af parterne i en periode alene opholder sig i hjemmet i weekenderne, og i løbet af ugen som følge af sit arbejde bor et andet sted. Det vil dog altid være en konkret vurdering, om der i disse situationer kan antages at foreligge et samliv.

Parterne vil også blive anset for samlevende, hvis samlivet er ophævet på grund af en af parternes institutionsanbringelse i f.eks. ældrebolig eller plejehjem. Det er imidlertid en forudsætning, at forholdet mellem parterne stadig består, hvilket ikke kan antages at være tilfældet, hvis en samlever efter institutionsanbringelsen har indledt et nyt forhold eller på anden måde klart har tilkendegivet, at forholdet må anses for ophørt.

Skyldes adskillelsen derimod den ene samlevers arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold, og fører disse forhold til længerevarende adskillelse, kan det være